

Arxiprestat de Sarrià
Setmana Santa
Any 2005

Via Crucis

DEL BEAT PERE TARRÉS

Divendres Sant
25 de març de 2005

Via Crucis elaborat per Mn. Frederic Ràfols
a partir de textos del beat Pere Tarrés.

© Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, 2005

Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià
Rector Voltà, 5
08034 Barcelona

Tel. 932 030 907
A/e: santvicenc@parroquiasarria.net
www.parroquiasarria.net

VIA CRUCIS DEL DR. TARRÉS

Setmana Santa 2005

INTRODUCCIÓ

Des del mes de setembre, quan van beatificar a Mn. Pere Tarrés, hem sabut moltes coses de la seva persona, tant els qui el vam tractar en vida, com els que l'han conegut sense haver-lo vist. Sabem que pensava ell sobre tantes coses: l'Eucaristia, la devoció a la Verge, la puresa, l'amor a Catalunya, el paper dels joves a la nostra societat.

El Beat Tarrés ens ha ensenyat moltes coses. Però aquest matí de Divendres Sant no venim a saber el que pensava sobre aquesta o aquella qüestió. Venim, senzillament, perquè ens ensenyi a pregar. Sortosament d'ell conservem moltes reflexions i pregàries en els seus Diaris, que comprenen uns 13 anys de la seva curta i fecunda vida.

Aquest matí, en què recordem la mort de Crist, el Beat Tarrés ens ajudarà a pregar com ho va fer ell, i com ho va fer en circumstàncies ben difícils: primer davant la persecució, en la que va haver de viure amagat, després al camp de batalla, on ell no dubtà en prestar els seus serveis de metge amb risc de la seva vida i finalment enfront de la seva mort ocorreguda el dia 31 d'agost del 1950. I volem pregar amb el seu estil, amb una pregària plena de sentiment, tenyida de tendresa, esmaltada de poesia.

De vegades ens queixem que les coses no ens van bé, que la societat no funciona. Aparquem, encara que sigui momentàniament, les nostres anàlisis i les nostres queixes. Emprenguem amb el Beat Pere Tarrés el camí de la Creu que ens portarà a la Pasqua.

Primer escoltarem un petit fragment bíblic. Després un text adient del Beat Pere Tarrés, per acabar amb una curta pregària treta del llibre de pregàries dels bisbes catalans

Després de l'anunci de cada estació es diu el verset:

- Us adorem, Senyor i us beneïm.**
- Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.**

I al final de cada pregària, abans de l'estrofa del cant:

- Tingueu pietat de nosaltres, Senyor.**
- Tingueu pietat de nosaltres. Oh Santa Mare en mon cor fixeu les llagues de Jesús clavat en creu.**

PRIMERA ESTACIÓ: Jesús és condemnat a mort

Escriu l'evangelista sant Joan:

Era el divendres, vigília de la Pasqua, cap al migdia. Llavors Pilat diu als jueus: "Aquí teniu el vostre rei." Ells cridaren: "Fora, fora, crucifiqueu-lo." Pilat els diu: "Jo haig de crucificar al vostre rei?" Els grans sacerdots respongueren: "No tenim altre rei fora del Cèsar." Llavors Pilat els l'entregà per a crucificar-lo.

(Amagat a Barcelona, 4 i 15 de juliol de 1937). M'he fet el propòsit de no manifestar gens de tristesa, ni disgust, malgrat que aquest estat de coses duri molt de temps. Procuraré suportar-ho amb goig per amor a Déu i si no puc evitar la sensació interior de neguit i angoixa, faré els possibles perquè no se'm conegui a l'exterior.

El Cor de Jesús està encerclat d'espines. Per tant, aquell que vulgui arribar-hi, d'una manera o altra haurà de sofrir les seves fiblades... La possessió del cor de Jesús, és la possessió de l'Amor, del Tot, una gota del qual és prou per comblar l'abim del nostre cor miserable. Però, per assolir-lo, ço que equival a assolir la felicitat, havem de trobar aquelles espines inevitables. Com més espines, dolors, sofriments, angoixes de tota mena i persecucions ens topem en el nostre camí, més i més podem estar segurs d'haver trobat el veritable i l'únic, el camí més dreturer per posseir Jesús.

Senyor, feu que compreguem aquest misteri de la vostra donació. "Ningú no estima més que el qui dona la vida pels amics."

SEGONA ESTACIÓ: Jesús porta la creu a coll

Llegim a l'Evangelí segons sant Joan:

Prengueren Jesús, i sortí portant-se ell mateix la creu, cap a l'indret conegut amb el nom de la Calavera, en hebreu Gòlgota. Jesús havia dit: "Qui vulgui venir darrere meu, que prengui la seva creu i que em segueixi."

(Pira, a la Conca de Barberà, 2 de desembre de 1938). La marxa fou de 33 quilòmetres. Va durar 10 hores ininterrompudes, passant per la Granadella, la Pobla de Granadella i la Pobla de Cérvoles, punt final de la primera etapa. Fou quelcom esgotador i cruel. Em vaig cansar molt, però molt. Vaig realment sofrir el dolor de l'esgotament i que, malgrat tot, havia de continuar caminant quilòmetres i quilòmetres, fent petites reposades de tant en tant. No trobo gens estrany que els soldats blasfemin i es consumeixen d'ira, perquè hom entra a vegades en una fase de veritable desesper. Hi va haver moments que quasi m'hauria posat a plorar de malícia, en veure l'esforç inhumà que se'ns exigia. Vaig aconseguir dominar aquests estats, pensant constantment en Jesús, pronunciant sempre el seu dolcíssim nom i desitjant fer el que ell volgués, oferint-li aquell sofriment per les ànimes dels qui blasfemen i per la salvació de la Pàtria... Vaig comprendre perfectament el dolor de Jesús quan, esgotat, amb la creu al coll, caigué rendit per tres vegades camí del Calvari.

Senyor, ensenyeu-nos el valor de la Santa Creu. Doneu-nos fortalesa per a suportar les contrarietats de la nostra vida i per a seguir, darrere vostre, fins al terme del camí.

TERCERA ESTACIÓ:

Jesús cau per primera vegada sota el pes de la creu

Preguem amb el salm 21:

**Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?
Jo sóc un cuc, no pas un home,
befa de la gent i menysprea del poble.
Tot jo m'escolo com l'aigua,
tinc desarticulats els meus ossos,
tinc eixut com terrissa el paladar,
la llengua se m'hi encasta,
i m'ajaieu a la pols de la mort.**

(Barcelona, amagat per la persecució, 27 de juliol de 1937). Jesús meu, sóc ple d'imperficcions i de misèries. Fins els actes aparentment més bons estan plens de sutzures. Jesús meu, jo, sense Vós, no puc res; sense la vostra benvolença, no és possible que res meu us plagui; tanta i tan gran és la misèria del meu cor. Sense el vostre auxili, i sense la fortalesa que Vós doneu al cor, no puc fer cap acte d'amor ni puc oferir-vos res, Senyor meu, sóc un egoista. Per tant, dolcíssim Jesús postrat als vostres peus amb el meu front confós en la terra, us prego que vulgueu encendre la meva ànima en el més fervorós desig d'amar-vos, de servir-vos, de morir al món, d'anorrear-me, de fer-me no-res, de menysprear honors, glòria, riquesa, plaers i sobretot del desig d'oferir-vos generosament la vida. Vós que veieu, Senyor, la meva misèria, us apiadareu de mi i a poc a poc transformareu el meu cor. Senyor, no desitjo més que fer la vostra Santa Voluntat.

Senyor, que en moments de prostració i angoixa experimen-tem la força de la vostra gràcia, per emprendre de nou el camí.

QUARTA ESTACIÓ: Jesús troba la seva Mare

Units al trasbals de Crist en trobar-se amb Maria, dirigim-li les paraules d'una lamentació:

**Amb què et compararé?
A què diré que t'assembles, filla de Jerusalem?
A qui t'igualaré per consolar-te,
noia, filla de Sió?
És que el teu desastre és gran com el mar,
qui hi posarà remei?**

(L'Albagés, 24 de setembre de 1938). Festa de la Mercè. Tingueu pietat, Senyora, Reina i patrona de Barcelona, tingueu pietat de la nostra pàtria, de Catalunya i d'una manera particular de Barcelona! Feu-nos, Senyora, la mercè d'apaivagar l'odi en el cor dels homes i trasmudar-lo en el més pur de l'amor i de l'afecte de germà. Vetlleu, Mare nostra, pels interessos espirituals del vostre Fill i de l'Església universal. Imploreu prop del vostre Fill aquesta pau tan anhelada. Oferiu-li la sang vessada de tants màrtirs i innocents, el sofriment de tants i tants germans nostres.

Feu, Senyora, que serveixi per a la conversió dels pecadors, a fi que cada dia estimin més i més l'Amor dolcíssim que Vós, sense minva de virginitat, portàreu a les vostres entranyes i infantàreu. Senyora, feu-me un defensor de la santedat d'aquest dogma. Feu-me la gràcia que cada dia us estimi amb més fervor i fidelitat.

Feu-me, Senyora, un fidel esclau vostre. Entendriu el meu amor envers Vós. Vetlleu per la meva vocació; augmenteu-la, i feu-la perseverant. Vetlleu per les meves germanes. Doneu una santa fortalesa a la meva mare i beneïu tots els meus amics, parents, benefactors, malalts i clients. Il·lumineu els qui dirigeixen el meu esperit.

Feu-vos càrrec, Senyora, del meu batalló i dels qui el dirigeixen. Vetlleu pels soldats que esperen a les cases llurs. Consoleu els malalts i els ferits; i si algun mor, oh Marona, il·lumineu el seu enteniment per tal que salvi la seva ànima.

Oh Verge i Mare Maria, només l'amor us dóna força per a suportar aquesta espasa de dolor. Sortiu-nos també a l'encontre quan la creu ens aclapara i conforteu-nos amb el vostre exemple i amb les vostres gràcies.

CINQUENA ESTACIÓ: El Cirineu ajuda Jesús a portar la creu

Escriu sant Lluç:

Quan s'enduien Jesús, agafaren un tal Simó de Cirene, que venia del camp, i li carregaren la creu perquè la portés darrere Jesús.

(Burg, 5 de juny de 1938). Diumenge de Pentecosta. Com cada dia. Veure malalts. En tinc una colla per evacuar, malalts del cor, i un tuberculós. I una altra colla refets del paludisme per retornar al front. Són joves germans meus i els estimo. Em complau de tractar-los com a amics. Deu fer tant de temps que no han sentit una paraula dolça! Els homes som com infants quan estem malalts i, particularment quan estem lluny dels nostres, ens plau tant que ens facin una carícia, que ens diguin una paraula amable, que imagineu-vos què ha d'ésser per als pobres soldats, en plena campanya, esgotats, lassos, malalts de cos i d'ànima! Em fa l'efecte que una bona paraula, una mirada afectuosa, un somriure sincer, ha d'ésser-los com un bàlsam suavíssim molt més guaridor que les poques medicines que puguem donar-los... Em plau pensar que tot malalt o ferit que hagi passat per les meves mans guardi sempre un bon record de mi. Procuraré fer-ho tot això amb la més pura rectitud d'intenció, per amor a l'Amic de tots els amics.

Senyor, ajudant-nos a portar mútuament les nostres càrregues, complirem la vostra llei. Feu que estiguem sempre a punt per a donar un cop de mà a tot aquell que ens necessiti.

SISENA ESTACIÓ: La Verònica eixuga la cara de Jesús

Llegim al profeta Isaïes:

Tothom s'esglaià de veure'l, ja que, de tan desfigurat, ni tan sols semblava un home, no tenia res d'humana la seva presència.

(Llardecans, 8 d'octubre de 1938). Davant de tant dolor i sofriment [de la guerra], com s'augmenta en mi el desig de donar-me tot a Déu, de ser tot, absolutament tot, d'Ell! Els homes aquí es tornen insensibles, o almenys semblen insensibles. Em diuen que jo sóc molt sentimental, que ja me'n guariré, car això és la guerra. Heus aquí l'únic argument: quan no saben què dir-te, et contesten que "això és la guerra". Els he contestat que jo no m'hi acostumaré mai i que no me'n guariré mai. Hem tingut una discussió sobre el dolor i el sofriment de les ànimes. Són, però, tossuts i insensibles... Quina carnisseria, Senyor, la de l'Ebre! I pensar que és a consciència que consenten el trinxament de tants homes. Quantes coses guardo al fons de l'ànima... Déu meu, ajudeu-nos.

Senyor, feu-nos sensibles i valents per a comprendre els sofriments dels altres i donar-los una eficaç ajuda, i signes de tendresa. Que aquest amor deixi en els nostres cors la vostra imatge.

SETENA ESTACIÓ: Jesús cau per segona vegada a terra

Amb Isaïes, contemplem Crist caigut novament sota la creu:

No tenia ni figura, ni res que es fes admirar; no tenia l'aspecte atractiu; era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor, i acostumat a la malaltia, semblant a aquells que ens repugna de mirar; el menyspreàvem i el teníem per no-res. Tanmateix, ell portava les nostres malalties, i havia pres damunt seu els nostres dolors.

(Aclau Torrent Ballart, 2 de setembre de 1938). He meditat aquelles paraules del Kempis, quan comenta les paraules de l'Amat: "Veniu a mi, tots els qui esteu afeixugats."

I, Amor meu, he pensat que no sóc jo el qui vinc a Vós, sinó que sou Vós el qui veniu a mi. I a què ve això, Senyor? És que sofriu? És que el vostre Cor està entristit? I cerqueu consol en el meu cor, en el meu pobre cor? Què us donaré jo? Què sóc jo perquè Vós vulgueu venir a mi? No sóc res, però us estimaré amb tota l'ànima. Tot us ho dono, tots els meus actes, per petits que siguin, els batecs del meu cor, només per Vós, els meus sospirs, els meus anhels, les meves paraules, les que llegeixi, les que escrigui, tot, tot Senyor, tot per Vós. Us estimaré sempre. Procuraré pensar sempre en la gran joia i en l'immens i únic Tresor que porto amb mi. Oh, Senyor, que us plagui! Que trobeu en el meu cor la flonjor i la tebior i, sobretot, l'amor que us consoli. Oh Amat, si us sabia consolar! Si almenys sabés fer una bona tasca d'apostolat entre els meus germans de front, a qui estimo amb tota l'ànima!

Senyor, és ben bé per a vós l'hora del poder de les tenebres. Que també nosaltres, des de l'abisme, clamem amb confiança al Pare: "Aparteu de mi aquest calze, però que no es faci la meva voluntat sinó la vostra."

VUITENA ESTACIÓ: Jesús consola les dones de Jerusalem

Llegim a sant Lluc:

El seguia una gran gentada del poble, i també moltes dones endolades, que el planyien. Jesús es girà cap a elles i els digué: “Dones de Jerusalem, no ploreu per mi: ploreu per vosaltres i pels vostres fills... Perquè, si a un arbre verd fan això, què serà de l’arbre sec?”

(Espaen, 26 d’agost de 1938). Estic content, tranquil i confiadament abandonat als braços de Déu. Em trobo ple de pau i de desig d’amor. Estic consolat. He pensat que cal agrair a l’Amat aquestes delicadeses, així com també que cal aprofitar-les i guardar-les en el més íntim de l’ànima, per quan vinguin les temporades de foscor i de secor de l’ànima. És indubtable que l’ànima que vol ser exclusivament de l’Amat, i vol com Ell sofrir tot el que li plagui, ha d’estar disposada a sofrir una mica dels turments amb els quals Ell ens precedí. I no hi ha dubte que un d’ells fou el de la foscor i l’abandó espirituals, que van començar a Getsemaní. Per tant, estaré a punt per a aquest sofriment, perquè quan vingui no m’espanti, ans al contrari, en la més fosca de les foscors amagaré el meu rostre sobre el seu cor, i cap força humana no podrà desfer-me d’Ell, i obeiré cegament la seva voluntat, manifestada pels meus directors. I confiaré sempre en la força immensa de la gràcia, i esperaré sempre el moment de la claror i de la llum conhortadores, disposat, però, a sofrir sempre la foscor i la secor d’ànima, si així plau a l’Amic.

Senyor, que tampoc nosaltres, amb aquest exercici del viacrucis, ens planyem només de Vós, sinó que pensem sobretot en nosaltres, que som responsables de tants pecats personals, i que d’alguna manera estem contribuint així a augmentar el mal del món.

NOVENA ESTACIÓ: Jesús cau per tercera vegada a terra

El profeta Isaïes veié així el Servent de Déu, el Messies:

Fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, i les seves ferides ens curaven. El Senyor li infligia la pena que tots nosaltres havíem merescut. Quan era maltractat, ell s'humiliava i no obria la boca; com els anyells portats a matar, o les ovelles mentre les esquilen, ell callava.

(Burg, 12 de juny de 1938). Diumenge. Dia núvol i fred. Les muntanyes veïnes han aparegut cobertes de neu. Fa un aire fi que talla. Fa pena pensar en el fred que deuen sofrir els nostres soldats allà dalt, a les posicions. De bon matí, he anat fins a una coma veïna i he admirat la bellesa dels cims immaculats... Calma absoluta als fronts, ni una canonada. Anant a passeig, després, he vist una ramada d'ovelles amb els seus anyells. Quantes coses m'ha suggerit i recordat de totes aquelles que fan referència a l'Amat. El Pastor les conduïa cap a la pleta; al so de l'esquilla, bo i belant, el seguien, confiades, contentes, perquè coneixen la seva veu i la seva bondat.

Senyor, que no siguin inútils tants sofriments. I feu que, fins i tot la nostra humiliació, en ofendre-us repetidament, serveixi per apropar-nos més a vós.

DESENA ESTACIÓ: Despullen Jesús i li donen a beure fel i vinagre

Llegim a sant Joan:

Els soldats, quan hagueren crucificat Jesús, recolliren el seu mantell i en feren quatre parts, una per a cada soldat. Quedava la túnica, que era sense costura, teixida d'una peça de dalt a baix. I es digueren entre ells: "No l'esquincem; sortegem-la a veure a qui toca." S'havia de complir allò que diu l'Esriptura: "Es reparteixen entre ells els meus vestits; es juguen als daus la meva roba."

(Torres de Segre, 15 d'octubre de 1938). Ahir, en havent sopat, tinguérem una veritable conversa, entre els membres del "mando" i jo, sobre l'existència de Déu. Com sempre, van tristament equivocats; tot plegat no és més que una ignorància supina abillada amb un orgull ridícul i pueril. No tenen arguments de cap mena. Els seus arguments són, com sempre, ciris trencats i alguna sortida escadussera d'emblanquinador. Parlàrem també de la grandesa immensa del sofriment; de la seva valor redemptora, àdhuc –els vaig dir– per la redempció de les seves ànimes. Els vaig explicar que per salvar-se era suficient un acte de contrició.

I finalment, en anar-me'n, a una pobra criatura i dels més blasfems, li vaig dir que, sobretot, cregués que Déu existia, encara que no ho compregués, i que no blasfemés... Reconec que totes aquestes discussions s'han de portar amb la màxima suavitat, procurant no ofendre mai el contrincant.

Senyor, el vostre deseiximent és total. Sou la víctima puríssima disposada per a la immolació. Que tots nosaltres sapiguem despullar-nos de tot allò que sigui impediment per a la vostra glòria.

ONZENA ESTACIÓ: Jesús és clavat a la creu

Escriu sant Lluc:

Quan arribaren a l'indret anomenat Gòlgota, el crucificaren juntament amb els criminals, un a la dreta i un altre a l'esquerra. Jesús deia: "Pare, perdoneu-los que no saben el que fan".

(Barcelona, 31 de maig de 1937). En les hores de tristesa, que sortosament no són gaires, quan el cor sembla voler-se queixar del seu confinament prolongat, quina sort hi ha de l'oració! Quin remei tan admirable! Què fóra, pobre de mi sense ell? Avui, que consolat m'he sentit! Hom se sent de nou amb forces suficients, com, després d'una caminada, amb el repòs; com si a dintre de l'ànima hi entrés un oreig refrescant de la suavitat del Cor del Bon Jesús. He demanat a Déu Amor, i res més que Amor a Ell i a la Verge. Que dolç és estimar Jesús, malgrat sigui entre reixes, en la solitud i en la foscor del nostre suau confinament! Com es troba tot agradable, estimant! Ah Jesús, deixeu-me estimar força! Què em faria aleshores, viure en un racó, oblidat de tothom... però, ah Senyor, estimant, i estimant amb follia! Jesús, Jesús meu, deixeu-me estimar, ompliu el meu cor! Mare meva, ajudeu-me, ensenyeu-me a estimar!

Senyor, ara que sou enlairat en l'arbre de la creu, atraieu totes les coses cap a vós. En consumir així el vostre sacrifici, glorifiqueu perfectament el Pare i a tots nosaltres, Senyor, ens atorgueu la vida. Que sapiguem també oferir-la, juntament amb Vós, per a lloança vostra i per la vida del món.

DOTZENA ESTACIÓ: Jesús mor en la creu.

Ens conta l'evangelista sant Marc:

Arribat el migdia, s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: "Elohí, elohí, lema sabactani?" Que traduït vol dir: "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?" Alguns dels qui eren allí deien: "Mireu com crida Elies." Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués i deia: "Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo." Jesús llançà un gran crit i expirà.

(Barcelona, ja malalt, 28 de maig i estiu de 1950). Avui, en celebrar, m'he sentit sacerdot de debò, perquè era oferent i víctima: oferia al mateix temps els dolors meus. Que estic content de ser sacerdot! Jo no comprenc el sacerdocí d'altra manera que donant-se enterament i matant-se per les ànimes.

Ja sé que he estat criticat, incomprès i mal interpretat, però sempre he obrat amb rectitud d'intenció.

Oh el sacerdocí! Després de la creació, és el que he trobat més gran a la terra. En ell ho he trobat tot. Com hauria volgut fer comprendre a tots els sacerdots, als seminaristes, tots els principis de santedat que hi ha en el sacerdocí! Hi són tots. No cal anar-los a buscar-los en els ordes religiosos; jo els hi he trobat tots. Quan més jo volia predicar això -ja ho havia començat a fer amb els seminaristes-, Déu ha dit: "Plega, ja n'hi ha prou." És que potser Déu, també com els homes, ha vist que sóc de carrera curta. Em sento com un nen petit davant del Pare.

(En aquesta estació, després de la lectura, en comptes de pregària es fa silenci.)

TRETZENA ESTACIÓ: Jesús és davallat de la creu

Escriu sant Joan:

Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, la dona de Cleofàs, i Maria Magdalena... Josep d'Arimatea, que era dels seguidors de Jesús, però d'amagat per por dels jueus, demanà a Pilat l'autorització per endur-se'n el cos. Pilat ho permeté. Josep hi anà i tragué el cos de la creu.

(Bordes de Cabrils, 28 de juny de 1938 i 9 de novembre de 1938). Els morters han continuat fent de les seves. Una de les explosions ha causat la mort d'un soldat; es deia Cosme Pallàs, de la 1a Companyia. L'han enterrat dalt mateix de la posició. Al cim. M'ha impressionat. He pensat en la pobra de la seva mare, que deurà esperar-lo; que esperarà carta i no li arribarà. Que n'és, de trista, la guerra! Pobra mare! Quina desolació! Que en deu ésser, de tràgica, la mort dalt de les muntanyes, lluny de la família, dessagnant-te... I tot segueix igual i tothom resta indiferent... En un racó de casa una mare desolada, plena de dol. I quantes mares deu haver-hi com aquesta! Déu faci la gràcia que jo no sigui causa de tant sofriment per a la meva...

La mort d'aquests amics –el capità Ortiz, el sanitari Aragonés i el comissari Suriñà– em causa una profunda pena. Els dos primers me'ls dugueren bo i morts fins al lloc de socors. Feia ben poques hores que havia conversat amb ells, plens de vida i de salut. Ara els tenia davant meu sobre una llitera, xops de sang.

Els hem enterrat en un camp, en un esglaó de la barrancada. Els tenia tots tres allí, estesos. La lluna els il·luminava el rostre amb la seva pàl·lida claror, que els feia més pàl·lids i blancs encara... He fet una fossa per a cada un, ben fonda. Cap als volts de les dotze de la nit, els hem enterrat. D'un a un els hem col·locat a la fosa, ben dignament. La lluna els ha donat la darrera besada. Era nit de lluna plena. I seguidament els han tirat la terra a sobre, a palades. Que impressionant... Prompte foren coberts. Ho dissimulàrem amb herbes. Les herbes aviat hi creixeran i per la primavera hi esclataran les flors... Quin desig vaig experimentar d'abandonar-me, de llançar-me, amb tota la força, en mans de Déu. Davant de tanta misèria, com he comprès el veritable camí!

Senyor, Vós reposàreu mort en braços de la vostra Mare. Oh Verge i Mare nostra, Maria, acolliu-nos també en el vostre si, protegiu-nos. intercediu per nosaltres, ara i en l'hora de la nostra mort.

CATORZENA ESTACIÓ: Jesús és col·locat en el sepulcre

Llegim a sant Marc:

Ja cap al tard, com que era divendres, a punt de començar el repòs del dissabte, Josep d'Arimatea, membre honorable del sanedrí, que esperava també el regne de Déu, va atrevir-se a anar a trobar Pilat i a demanar-li el cos de Jesús. Pilat s'estranyà que ja fos mort. Cridà el centurió per informar-se'n i, un cop ho sabé per ell, donà el cos a Josep. Josep comprà un llençol, desclavà Jesús, l'amortallà amb el llençol i el posà en un sepulcre tallat a la roca. Després feu rodolar una gran pedra per tancar l'entrada del sepulcre. Maria Magdalena i Maria de Josep miraven on l'enterraven.

(Barcelona, en el llit de mort, l'agost de 1950, del Dietari de Maria Lluïsa Argullol). Sobretot viviu en el món sense ésser-hi, que el món és molt frívol i enclou molta malesa amb una aparença enlluernadora i fins de bondat. Si sou ànimes de treball, d'oració i de sofriment amagat, jo us asseguro la felicitat i un cel molt gran.

Tinc por que les ànimes no es deixin portar pels extremismes. La santedat és molt simple. Sols s'ha de dir: "Senyor, aquí estic" i llavors seguir suaument i dòcil les indicacions del Mestre Diví.

Sóc una pilota en les mans de Jesús, ho veig clar; jo el deixo jugar tant com vulgui; comprenc molt bé la frase de santa Teresina; que ho facin així les ànimes, és la donació de l'infant petit. *(A això seguí un crit de dolor.)* "Què passa?", li preguntàrem. "No res, és que Jesús ha fet un gol..."

En aquest Sarrià, jo hi he trobat una nova família i ens hem estimat com a tal. Era un oasi enmig de l'intens treball de la jornada; les petites, la meva joguina, m'han fet viure unes hores de dolcesa amb la seva innocència encantadora... Que ningú estigui trist; és motiu de gran alegria que un germà nostre se'n pugi al cel. Cal tenir molta serenitat. Jo us asseguro que tindreu goig i pau.

Senyor, si el gra de blat no fos colgat a terra no podria pas néixer la nova espiga. Feu que en el buit, en la foscor i en el silenci de les nostres proves s'afirmi més la nostra esperança en vós.

ORACIÓ FINAL

Senyor, feu davallar una abundosa benedicció sobre el vostre poble, que ha commemorat la mort del vostre Fill, amb la plena esperança de la resurrecció. Concediu-li el perdó, doneu-li el consol, augmenteu-li la fe, assegureu-li l'eterna redempció. Per Crist Senyor nostre. Amén.